

Udskriftsdato: 24. december 2025

KEN nr 9943 af 04/02/2015 (Gældende)

Udlændingenævnets afgørelse af 4. februar 2015 – Administrativ udvisning – Ulovligt arbejde

Ministerium: Udlændinge- og Integrationsministeriet

Journalnummer: Justitsmin.,
Udlændingenævnet, j.nr. 14/145095

Udlændingenævnets afgørelse af 4. februar 2015 – Administrativ udvisning – Ulovligt arbejde

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en nigeriansk statsborger med indrejseforbud i to år på grund af ulovligt arbejde i Danmark, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4, 2. pkt. Ansøgeren blev i juni 2012 anholdt for ulovligt arbejde i form af prostitution, som hun erkendte. Det fremgik af afhøringsrapporten fra juni 2012, at ansøgeren fire gange tidligere siden 2009 var blevet antruffet i miljøet omkring Istedgade i København, at nogle mennesker, som opholdt sig i Nigeria, havde bragt hende til Danmark med henblik på prostitution, og at ansøgeren betalte halvdelen af sin månedlige indtjening til en nigeriansk kvinde, som opholdt sig i Danmark. Politiet meddelte i den forbindelse ansøgeren tiltalefrafald for overtrædelse af udlændingeloven. I december 2013 blev ansøgeren igen anholdt for ulovligt arbejde i form af prostitution, hvorefter politiet endnu en gang meddelte ansøgeren tiltalefrafald. I december 2013 blev ansøgeren af Center Mod Menneskehandel vurderet menneskehandlet i sommeren 2012, hvorefter hun blev indkvarteret på et krisecenter. Det fremgik af politiets anmeldelsesrapport fra oktober 2014, at ansøgeren blev antruffet på et loppemarked i Danmark, at ansøgeren var uønsket i Schengen-området med undtagelse af Italien, at hun havde et indrejseforbud til Norge, og at ansøgeren havde ansøgt om forlængelse af sin italienske opholdstilladelse, men at ansøgningen ikke var blevet godkendt endnu. Det fremgik endvidere, at ansøgeren tjente til sit ophold i Danmark ved at prostituere sig selv, at ansøgeren to gange tidligere havde været anholdt for ulovligt arbejde ved prostitution, at ansøgeren begge gange blev erklæret for menneskehandlet af Center Mod Menneskehandel, og at ansøgeren fortsat arbejdede som prostitueret i Danmark. Derudover fremgik det, at ansøgerens italienske opholdstilladelse udløb i januar 2014, at ansøgerens italienske opholdstilladelse ikke var blevet fornyet, at ansøgeren havde søgt om forlængelse af sin opholdstilladelse i Italien i december 2013, og at det italienske politi ved et møde i februar 2014 havde oplyst ansøgeren om, at hun måtte afvente politiets beslutning vedrørende fornyelsen af hendes opholdstilladelse. Det fremgik desuden, at ansøgeren kom til Danmark i august 2014 med fly fra Italien, at ansøgeren skyldte en kvindelig alfons ca. 20.000 euro, at den kvindelige alfons havde bedt ansøgeren om at tage til Danmark for at prostituere sig, og at ansøgeren havde arbejdet som prostitueret omkring Istedgade i København. Det fremgik herudover, at ansøgeren vidste, at hun ikke måtte tage arbejde i Danmark, at ansøgeren ved sine tidligere anholdelser var blevet overgivet til Center Mod Menneskehandel, at ansøgeren var et offer for menneskehandel, og at ansøgeren var bekendt med, at hun kun måtte opholde sig i Italien som følge af, at hun var uønsket i Schengen-området. I oktober 2014 blev ansøgeren meddelt et bødeforelæg på 2.300 kroner for ulovligt arbejde og ophold i Danmark uden fornøden tilladelse. Ansøgerens advokat anførte til støtte for klagen, at ansøgeren ikke kunne straffes og udvises for ulovligt arbejde, idet hendes arbejde i form af prostitution og ophold i Danmark måtte anses for at være en følge af det forhold, at hun var menneskehandlet. I oktober 2014 stadfæstede Østre Landsret byrettens kendelse, hvorved frihedsberøvelse af ansøgeren blev kendt lovlig og forlænget. Østre Landsret anførte i afgørelsen, at ansøgerens forklaring om gæld og pression ikke fandtes at være til hinder for udvisning af hende som følge af udlændingelovens § 26 a. Østre Landsret fandt herefter, at betingelserne for frihedsberøvelse med henblik på udvisning var opfyldt, idet mindre indgribende foranstaltninger ikke fandtes at være tilstrækkelige. Procesbevillingsnævnet havde ved en afgørelse i januar 2015 meddelt tilladelse til, at afgørelsen kunne kæres til Højesteret. I oktober 2014 blev ansøgeren påset udrejst af Danmark til Bologna i Italien. Der blev endvidere i sagen henvist til U 2014.1177H, Højesterets kendelse af 20. januar 2014.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise ansøgeren med indrejseforbud i to år var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at

ansøgeren havde erkendt overfor politiet, at hun levede af at prostituere sig i Danmark uden arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren vedtog en bøde på 2.300 kroner for at have arbejdet som prostitueret på gaden og ved at have opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, herunder helbredsmæssige oplysninger, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at ansøgeren var blevet vurderet menneskehandlet, og at ansøgerens advokat havde anført, at ansøgeren hverken kunne straffes eller udvises for ulovligt arbejde i medfør af udlændingelovens § 26 a, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 26 a, at bestemmelsen ikke finder anvendelse, såfremt hensynet til den offentlige orden tilsiger, at der sker udvisning, at ansøgeren i perioden fra 2009 til 2012 flere gange var blevet antruffet i miljøet omkring Istedgade i København, at ansøgeren tre gange var blevet anholdt for ulovligt arbejde i Danmark, og at ansøgeren ikke tidligere havde udnyttet de refleksionsperioder, hun var blevet tilbudt, idet hun selvstændigt i 2012 og i 2013 var rejst tilbage til Italien inden udløbet af refleksionsperioden for senere at indrejse i Danmark og tage ulovligt arbejde på ny. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af Østre Landsrets kendelse, at betingelserne for frihedsberøvelse med henblik på udvisning af ansøgeren var opfyldt, idet mindre indgribende foranstaltninger ikke fandtes at være tilstrækkelige. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at Europarådets konvention om indsatsen mod menneskehandel ikke kunne føre til, at udrejsefristen ikke skulle fastsættes til straks, idet hensynet til den offentlige orden tilsagde det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren angav fortsat at være handlet af den samme person, uden at ansøgeren ved sin seneste indrejse i Danmark havde kontaktet de relevante myndigheder med henblik på at modtage de tilbud, som blev givet til personer, der var ofre for menneskehandel. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren skyldte penge til en kvindelig alfons, som havde truet ansøgerens moder på livet, ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at de oplyste trusler ikke sås at have en sådan karakter eller intensitet, at de kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at Højesterets kendelse af 20. januar 2014 ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Højesterets kendelse ikke var sammenlignelig med ansøgerens sag, idet ansøgeren tre gange var blevet anholdt for ulovligt arbejde i Danmark, og at ansøgeren ikke tidligere havde udnyttet de refleksionsperioder, hun var blevet tilbudt.